

Най-успешният крими дебют в историята.
Над 1 милион продажби в света.

Криминален
КЛУБ
Четвъртък

С
СОФТИРЕС

РИЧАРД ОЗМЪН

Джойс

Е какво ще кажете да започнем с Елизабет? И да видим докъде ще стигнем.

Вече знаех коя е, разбира се. Всички тук познават Елизабет. Живее в един от тристайните апартаменти в „Ларкин Корт“. Онзи на ъгъла, с верандата. Освен това по време на един куиз бях в отбор със Стивън, който по ред причини е третият съпруг на Елизабет.

Бях на обяд преди два-три месеца и вероятно е било понеделник, защото имаше овчарски пай. Елизабет се извини, че ме прекъсва, докато се храня, но настоя да ме попита нещо за прободните рани, ако не е неудобно.

– Разбира се, няма проблем, моля те – отвърнах нещо от сорта аз.

Добре е отсега да ви предупредя, че не съм запомнила всичко точно. И така, тя отвори една служебна папка и аз видях вътре няколко напечатани листа и ръбовете на стари снимки. После тя продължи по същество.

Каза ми да си представя, че момиче е било намушкано с нож. Попитах с какъв нож е било намушкано момичето, а Елизабет поясни, че вероятно е бил обикновен кухненски нож. От магазините за домашно обзавеждане „Джон Луис“. Тя не уточни последното, но това си представих аз. После ми каза да си представя, че момичето е било намушкано три-четири пъти точно под гръдната кост. Навътре-навън, навътре-навън, много неприятно, но без да бъде засегната артерия. Говореше доста тихо, защото хората наоколо се хранеха, а тя все пак спазва благоприличие.

Криминален клуб „Четвъртък“

И така, аз си представих прободните рани, а Елизабет ме попита след колко време момичето може да умре от загуба на кръв.

Между другото, сега си давам сметка, че трябваше по-рано да спомена, че дълги години съм работила като медицинска сестра, иначе всичко дотук ще ви звучи съвсем нелогично. Елизабет сигурно го знаеше отнякъде, защото тя знае всичко. Във всеки случай именно по тази причина питаше мен. Може би вече бяхте започнали да се чудите какви ги дрънкам. Обещавам, че ще му хвана цаката на писането.

Спомням си, че попих устните си със салфетката, преди да отговоря, както понякога правят по телевизията. Така човек изглежда по-умен, пробвайте някой път. Попитах колко е тежало момичето.

Елизабет откри информацията в папката си, задържа там пръст и ми прочете, че момичето е тежало четиресет и шест килограма. И двете се озадачихме, защото нямахме представа колко точно са четиресет и шест килограма в разбираеми за нас мерни единици. Предположих, че е около двеста фунта. Един килограм е четири фунта, така го смятах. Но още докато го смятах, се усъмних дали е така.

Елизабет отвърна, че момичето определено не е двеста фунта, защото разполага със снимка на трупа в папката си. Почука с пръст по папката, после се обърна към останалите присъстващи и каза:

– Някой ще попита ли Бърнард колко са четиресет и шест килограма?

Бърнард винаги седи сам на една от по-малките маси до вътрешния двор. Маса номер 8. Не че е нужно да го знаете, но ще ви разкажа малко за Бърнард.

Бърнард Котъл беше много мил с мен, когато за пръв път дойдох в Купърс Чейс. Донесе ми резник повет и ми обясни кога прибират различните видове отпадъци за рециклиране. Тук имат четири отделни кофи за отпадък в различни цветове. Четири! Благодарение на Бърнард разбрах, че зелената кофа е за стъкло, а синята – за картон и хартия. Колкото до червената и черната обаче, не знам повече от вас. В тях съм виждала всякакви неща. Веднъж в една бяха изхвърлили цяла факс машина.

Бърнард беше преподавател по някакви точни науки и беше работил по целия свят – включително и в Дубай още преди някой друг да е чувал за тази държава. Имаше си стандарти и идваше на обяд в костюм и с вратовръзка, но въпреки това четеше таблоида „Дейли Експрес“. Мери от „Ръскин Корт“, която седеше на съседната маса, улови погледа му и го попита колко са четиресет и шест килограма по нашите мерки.

Бърнард кимна и се обърна към Елизабет:

– Сто и един фунта и малко.

Такъв си беше Бърнард.

Елизабет му благодари и отбеляза, че това звучи по-близо до истината, а Бърнард отново се зае с кръстословицата, която решаваше. По-късно проверих и се оказа, че един килограм е 2,2 фунта, а не 4.

Елизабет се върна на въпроса. Колко живот оставаше на момичето, намушкано с кухненския нож? Предположих, че ако никой не се погрижи за раните му, вероятно ще умре след около четиресет и пет минути.

– Точно така, Джойс – каза тя, преди да продължи със следващия въпрос.

Ами ако някой беше оказал медицинска помощ на момичето? Не лекар, а човек, който знае как да превърже рана. Като например някой, който е служил в армията.

Навремето съм виждала много прободни рани. В работата ми нямаше само изкълчени глезени. Затова отговорих, че в такъв случай момичето изобщо нямаше да умре. Нямаше да му е много приятно, но такива рани се превързват лесно.

Елизабет кимаше, докато говорех, а после отбеляза, че точно това е казала на Ибрахим, макар тогава все още да не знаех кой е Ибрахим. Както вече споменах, случката беше преди два-три месеца.

Елизабет не беше повярвала на официалната версия и смяташе, че момичето е било убито от приятеля си. Чела съм, че такива неща често се случват.

Преди да се преместя да живея тук, целият този разговор сигурно щеше да ми се стори необичаен, но след като се запознаеш с всички на това място, изглежда съвсем в реда на нещата. Миналата седмица се запознах с човека, създал ментовия

Криминален клуб „Четвъртък“

сладолед с шоколадови парченца, или поне така твърди той. Няма как да проверя.

Доволна бях, че съм успяла да помогна на Елизабет, макар и с малко, затова реших, че мога да я помоля за услуга в замяна. Попитах я дали има начин да видя снимката на трупа. От чисто професионален интерес.

Елизабет грейна, както правят тук хората, когато ги попитате дали може да видите снимки от дипломирането на внуците им. Извади от папката си лист – фотокопие с размер А4, остави го пред мен с лицето надолу и каза, че мога да го задържа, защото всички си имали копия от снимката.

Отвърнах, че е много мило от нейна страна, а тя – че няма нужда да ѝ благодаря, но се чудела дали може да ме попита още нещо.

– Разбира се – съгласих се.

– Случайно да си свободна в четвъртъците?

Вярвате или не, за пръв път тогава чух за четвъртъците.

Полицай Дона Де Фрейтас би искала да има пистолет. Би искала да преследва серийни убийци, да ги подгонва към някой изоставен склад, където сурово да свърши каквото трябва, въпреки прясно получената огнестрелна рана в рамото. Може би да пропие уиски и да започне връзка с партньора си.

Засега обаче, на своите двайсет и шест години, седнала на обяд в 11:45 сутринта в компанията на четирима пенсионери, с които току-що се е запознала, Дона си дава сметка, че ще се наложи доста да поработи, докато стигне дотам. Освен това трябва да признае, че изминалият час беше доста забавен.

Дона много пъти е изнасяла лекцията „Практични съвети за сигурен дом“. Публиката ѝ днес беше обичайната: възрастни хора с наметнати на коленете одеяла, безплатни бисквити и неколцина доволно дремещи на задните редове. Дона всеки път дава едни и същи съвети. Изтъква как е абсолютно, изключително важно да се монтират ключалки на прозорците, да се проверяват документите за самоличност и никога да не се дава лична информация на непознати по телефона. От нея най-вече се очаква да представлява успокоително присъствие в един ужасяващ свят. Дона го разбира, а и по този начин успява да се измъкне за малко от участъка и от бумашината, така че го прави доброволно. Атмосферата в полицейското управление във Феърхейвън е по-мудна, отколкото Дона е свикнала.

Но днес тя се озова в комплекса за възрастни хора Купърс Чейс. На пръв поглед безобидно място. Потънало в зеленина, спокойно и уредено, а и по пътя си насам забеляза приятен пъб,

Криминален клуб „Четвъртък“

в който да обядва на връщане. Така че залавянето на серийни убийци на борда на летящи моторници щеше да почака.

– Сигурност – беше започнала Дона, макар в същото време да си мислеше дали да си направи татуировка. Делфин отзад на кръста? Нямахте ли да е прекалено голямо клише? А дали щеше да боли? Вероятно, но тя все пак беше полицейски служител, нали така? – Какво имаме предвид, когато казваме думата „сигурност“? Според мен тя означава различни неща за различни...

Една ръка рязко се вдигна от първия ред. Обикновено не се случваха подобни неща, но щом като се беше хванала, трябваше да играе докрай. Безупречно облечена дама малко над осемдесет искаше да каже нещо.

– Миличка, според мен всички тук се надяваме, че няма да бъде една от онези лекции за ключалките на прозорците.

Жената се огледа и получи одобрителен шепот.

Следващият беше господин с проходилка на втория ред.

– Няма нужда да ни говорите и за документите за самоличност, моля. Знаем за тях. „Наистина ли сте от Службата за газификация, или всъщност сте крадец?“ Наясно сме вече, уверявам ви.

Последва същинска какофония.

– Вече не се нарича Служба за газификация, а „Сентрика“ – обади се мъж в хубав костюм с жилетка.

Мъжът до него, който беше облечен с шорти, джапанки и футболна фланелка на „Уест Хам“, не пропусна възможността да се изправи и да размахва пръст във въздуха.

– Тачър е виновна за това, Ибрахим. Едно време службата беше наша.

– О, седни, Рон, моля те – каза елегантно облечената дама. После отново се обърна към Дона, бавно поклати глава и добави: – Извинявайте за Рон.

Коментарите продължиха да се сипят като градушка.

– Та кой престъпник няма да може да си набави фалшиви документи за самоличност?

– Аз имам катаракта и на двете очи. И карта от библиотеката да ми покажете, ще ви пусна.